

hold til den gældende § 15, stk. 1, er, at det i bestemmelsen præciseres, at ministeren udover at fastsætte regler om metrologi, der svarer til den gældende § 15, stk. 1, også kan fastsætte regler om bemyndigelse af organer til overensstemmelsesvurdering (tredjeparts-vurdering) af måleinstrumenter. Bemyndigelsen skal udmøntes i en bekendtgørelse om, hvem der skal foretage bemyndigelsen, hvilke krav, der stilles til den bemyndigende myndighed, det bemyndigede organ samt bemyndigelsesdokumentet. Det vil således kunne forekomme, at både en styrelse under Økonomi- og Erhvervsministeriet og et privat organ, f.eks. DANAK, kan foretage selve bemyndigelsen.

Udpegningen som bemyndiget organ er forudsat i henholdsvis nationale regler (regler om, at prøvning og verifikation skal ske af et særligt organ, der i sidste ende er bemyndiget af staten til at varetage myndighedsopgaver vedrørende sikring af, at et måleinstrument måler præcist) og EU-regler (direktivkrav om overensstemmelsesvurdering af et produkt eller et kvalitetsstyringssystem, der skal være i overensstemmelse med de væsentlige krav, et givet direktiv stiller, for at et produkt er fremstillet korrekt).

Bemyndigelsesbestemmelsen skaber således grundlag for to forskellige typer af udpegning af organer. Formålet med et bemyndiget organ er dog det samme, uanset om udpegningsgrundlaget er nationalt eller EU-retligt. Det bemyndigede organ skal udføre opgaver på statens vegne, således at den, der gør brug af organet, kan have tillid til den måde, opgaven løses på.

Til nr. 9

Den foreslåede ændring skyldes, at begreberne »primærlaboratorier og nationale referencelaboratorier« nu med et fællesbegreb betegnes »metrologiinstitutioner«. Indholdet af erhvervsfremmelovens § 15, stk. 2, er således bibeholdt, uanset at ordlyden foreslås ændret.

Til nr. 10

Ændringen skal ses i sammenhæng med ændringen i delegationsbeskrivelsen i lovens § 8, nr. 6 og 7.

Til nr. 11

Det foreslås, at erhvervsfremmelovens § 15, stk. 4-6, ophæves. Ændringen skal ses i sammenhæng med delegationsbeskrivelsen i lovens § 8, nr. 6 og 7, hvor økonomi- og erhvervsministerens delegationsbeføjelser beskrives generelt. For at gøre loven mere brugervenlig, er det fundet mest hensigtsmæssigt at samle delegationsbeføjelserne i én paragraf.

Til nr. 12

Den gældende § 16 i erhvervsfremmeloven hjemler fastsættelse af regler om gebyrer inden for både metrologi og mulighed for at kræve betaling for akkreditering. Det foreslås, at erhvervsfremmelovens § 16 nyaffattes for at give plads til en ændret struktur i bestemmelsen.

Efter den gældende § 16, stk. 2 og 3, kan akkrediteringsorganet beregne sig en kommercielt baseret betaling for de driftsopgaver, der varetages i forbindelse med en akkrediteringsydelse.

Efter Europa-Parlamentets og Rådets forordning nr. 765 af 9. juli 2008 om kravene til akkreditering og markedsovervågning i forbindelse med markedsføring af produkter og om ophævelse af forordning (EØF) nr. 339/93, skal det nationale akkrediteringsorgan udøve sin virksomhed uden fortjeneste for øje. Som følge heraf vurderes det nødvendigt at ændre ordlyden af § 16, stk. 2. Det skyldes, at begrebet »kommercielt baseret« kan forstås sådan, at der ikke blot kan tages en omkostningsbaseret pris, men også en pris, hvori der indregnes en fortjeneste, uden at dette er begrundet i et ønske om at kunne understøtte f.eks. nicher inden for akkrediteringsområdet.

I forslaget til affattelse af § 16, stk. 1, i erhvervsfremmeloven fastsættes rammerne for de priser, det nationale akkrediteringsorgan kan tage for deres akkrediteringsydelser, som hidtil efter aftale med økonomi- og erhvervsministeren. Rammerne skal fastlægges på en sådan måde, at der skabes mulighed for en indtjening, der sikrer tilstrækkelige økonomiske ressourcer til, at akkrediteringsorganet kan varetage udviklingen af nye tiltag inden for akkrediteringsområdet. Derudover skal rammerne give mulighed for at understøtte områder, hvor akkreditering forekommer i begrænset omfang og hvor prisen for akkreditering ville afspejle dette, hvis ikke der i forbindelse med prisfastsættelsen var mulighed for at tage højde herfor. Dette prisfastsættelsesprincip er til gavn for samfundsøkonomien, da der dermed skabes det mest gunstige udgangspunkt for et velfungerende akkrediteringssystem.

Kravet om, at priserne fastsættes på baggrund af de oven for nævnte aftalte rammer, hænger blandt andet sammen med, at forordning nr. 765 om akkreditering forpligter danske virksomheder til at søge om akkreditering hos det danske akkrediteringsorgan, såfremt organet udbyder den efterspurgte ydelse. Der er således i princippet tale om en monopollignende stilling, hvorfor det er et krav, at principperne for prisfastsættelsen er aftalt med økonomi- og erhvervsministeren.